

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia Sexta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Sæpe femur tangens, vbi spem sua Sara fefellit,
 Sanxit vt hic hæres cerneret vnus opes.
 Tum tener adrisit placido quid dulce parenti
 Paruulus hic hæres: firmat id omen hymen.
 Cui patet adridens illas, en accipe, bullas.
 Manus habe magni parue parentis honos.
 Tuta tori longo fiducia crescit ab vsu.
 Sic equidem rebar. spes rata sæpè fuit.
 Abramidum spem prima dedi pignusque nepotum,
 Spondebatque nouum spes decus Abramidis.
 Nec spes casta fide recidit, sed rescidit alas
 Liuor, & ab stygijs tristis Erinny's aquis.
 In sterili dum Sara toro gemit irrita voti,
 Quas non in furias tum furor ater agit?
 Hæc comes vxor erat, dos est vxoria liuor,
 Si socio coniux sit geminata toro.
 Obsequio quoties volui lenire furorem,
 Obsequij roties præmia dura tuli.
 Obsequium flectit dociles ad fræna quadrigas:
 Obsequium frangit ad iuga panda boues.
 Obsequium prius indomitos mitescere pardos
 Imperat, imperio subdit & vrsa caput.
 Obsequium quid non blandis expugnat in armis?
 Nec tamen obsequijs est Sara victa meis.
 Sed quid vana queror? quisquis pius vberè dono
 Cuncta dat ingrato, tum sibi cuncta negat.

ELEGIA SEXTA.

1. Ostendit canes, arbores & conseruas suo ingemiscere exsilio vbi domo egreditur.
2. Per omnia sacra obtestatur ne se abs se dimittat cum filio.
3. Se omni purgat crimine.

Ibimus

ELEGIA VI.

13
E

I Bimus Assyrios, extremos ibimus Indos,
 Ibimus ab Syrijs ad Garamantas agris.
 Ibimus, o miseri! quæ gens hunc barbara morem
 Nouit, vt excludat quis sua vota toro?
 Et cum matre suum thalamo depellat alumnum?
 Quis leo, quis pardus, quæ tigris au sa fuit?
 Fleuit & in Mambre sibi quæ struit ilice nidum
 Attis auis, tristis vox cui semper Agar,
 Et soror in lutea trabe cui stat pendula sedes,
 Rursus & amissum mœsta querit Itym.
 Ast Itys Ismaël, Agar aggemit altera Progne,
 Saucia quæ probris mortis oberrat iter,
 Flent querulæ circum cedri, tristesque cupressi
 Quis sibi prætexit læta Napæa vias,
 Fleuit item nurus ipsa mei cui dulcior vsus
 Ante fuit, lacrymasque inter id ægra rogat:
 Quo te quæso pedes? Agar o quas tendis in oras
 Hic vbi saxa rubis horrida, lustra feris?
 Quare redux placidum, quæ spes super vna, parentem,
 Obsequio cedit fors minor ira tuo.
 Sic mihi suadet amans Cerura, nec abnuo demens
 Prouida Ceruræ cura quod vrget opus.
 Ergo gradum pressi, lacrymasque aduoluo amanti
 Ante viro, & dixi: supplice fracta genu:
 Ite genis lacrymæ, lacrymis mitescit acerbus
 Mox furor, it lacrymis, dulcis vt ignis, amor
 Ite pij gemitus: frangit vox mollior iram.
 Ite preces: dextrâ supplice tange genu.
 Te per ego matris gremium, per & ossa parentum,
 Et per quem pietas iurat auita Deum;
 Et caput hoc adiuro tuum mihi numinis instar:
 Id quod sit capiti pulchra corona meo.
 Si potes (vt potis es) miseram miserare parentem:
 Sin minus ah! Gnati sed miserere tui.
 Te per ego thalami socialia iura, per aras,
 Dulce per & quidquid pristinus hausit amor.
 Te per ego lacrymasque meas, per & oscula Gnati,
 Perque dedit toties quam tua dextra fidem.

Pag

Per dulces etiam pueri tua gaudia risus,
 Per tibi quæ sterili gloria primo toro.
 Et per adhuc tinctum Gnati de sanguine peplum:
 Sanguine, qui sanxit fœdera digna Deo.
 Dum breue nescio quid tenero præscidit alumno,
 Abramidum & pepigit sica cruenta fidem,
 Te per ego hunc matrisque sinum, Gnati que dolorem,
 Tu tibi sub gemino nomine parce pater.
 Coniugis & Gnati non æquo parce pudori:
 Quæ nigra ferre piget probra, tulisse grauat.
 Videris ah, flentem; tu fleueris ilicò Gnatum.
 Deque meo luctu, par tibi luctus erit.
 O supplex vbi tango genu, vel diluo fletu.
 Hic tibi cor fletus tangat & vda manus.
 Haud dubium, sic suadet amor, sic gratia gnati.
 Quis pater in patrio defore corde patrem?
 O quam digna viro, comites dixere puellæ,
 Nubit Agar pulchrâ prole futura parens!
 Sed quid ego lacrymas inter iustasque querelas
 Tango genu maior si tetigisse dolor
 Vos oculi testes, & tu lux conscia testis,
 Hic torus opprobrio testis, & æthra meo.
 Serus an inuitum iam deserit Hesperus Hermon
 Dedecus enudet fax vt Eoa meum?
 Scilicet indignans (sic an data dextera?) sponsam
 Respuit, & damnas quam dedit æqua fidem?
 Non ego sublegi fallace peculia læua:
 Inclusiue meo non mea dona sinu.
 Non ego primâ tori præcepsti præmia Saræ,
 Iura nec imperij principe digna manu.
 Non ego funestæ distinxî tela nouercæ
 In caput Ifaci, seu mage Sara tuum.
 Non ego (læsa fides quod sepe suâsit & ira)
 Affudi infido cœca venena mero.
 Et tamen hic vbi crimen abest luo crimine dignum
 Supplicium. ô pietas, ô vbi sancta fides?
 Dixerat, & duplices tendens ad sidera palmas,
 Inuocat vltorem, sed sine voce, Deum.

Et sedet

Et sedet ad limen, quod credidit ipsa moueri :
 Hic secat vngue genas, & secat vngue comas,
 Dumque viri dulces memor ipsa regustat amores,
 Cor dolor (ô crudum vulnus) acerbis edit,

ELEGIA SEPTIMA.

1. *Agar ex postulat se Saræ potentiore inuidiâ premi.*
2. *Queritur de viatici parcimonia.*
3. *Obtestatur Abrahamum ut sui & filij miseretur.*
4. *Ismaëlis plorantis habitum describit.*

VOX AGARIS.

Ergo diu felix hæc in diuortia nodus
 Scinditur, & coniux coniugis arte perit?
 Abramidumque exsul sic abdicat orba penates
 Agar, & infelix Agaris ille puer?
 Hoc Saræ facinus, quid non vis improba liuor
 Ausit, & alternis æmula rixa toris?
 Nescit honos sibi ferre parem, paulòque minorem: 28
 Siue pari tangi spe, vel honore decus, 29
 Stare gradu propiore nocet, sic lilia vidi 30
 Proxima queis stabant sentibus iæta, mori. 31
 Sæpè breui & Cedrum vidi incubuisse frutero,
 Inuida quam sæui subruit ira Noti.
 Prima tori fateor dominam fert Sara coronam,
 Proximus ab prima floruit Agar honos,
 Si non prima diu Gnatus cui prima voluptas
 Hæc Abrahame tibi, laus tibi Sara stetit,
 Ergone in hos vsus puerum vox aurea cælo
 Dedicat, vt terris omnibus exsul eat?

Ah! quis